

KAN
ve
BAL

SHELBY MAHURIN

Çeviren
Ceren Gürein

Koşulsuz sevdiğim Beau, James ve Rose'a

BELTERRA

Le Blanc Satosu

Köprü

L'Eau Mélancolique

AMANDINE

Saint-Loire

Domaine les-Roses

La Forêt des Yeux

La Rivière des Dents

Beauchêne

CESARINE

Le Ventre

Gévaudan

CESARINE SEHRI

Soleil et Lune

Mezarlık

Ataata An

Léviathan

The Doleur

Pan in Pastanesi

Cesarine Azize

Cécile Katedrali

Cesarine Kalesi

Tremblay Konagi

Brindelle Parki

I. BÖLÜM

Il n'y a pas plus sourd que celui qui ne veut pas entendre.

Duymazdan gelenler kadar sağırı yoktur.

—Fransız Atasözü

YARIN

Lou

Üstümüzde kara bulutlar toplanmıştı.

La Fôret des Yeux'nün sık ağaçlarının oluşturduğu kubbeden gökyüzünü göremesem de –ya da kampımızın dışında şiddetini artıran acı rüzgârları hissedemesem de– bir fırtına kopmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ağaçlar kasvetli alacakaranlıkta sallanıyordu ve hayvanlar inlerine çekilmişti. Birkaç gün önce, biz de kendi deliğimiz diyebileceğimiz bir yere saklanmıştık: Ağaçların parmaklar gibi kök saldığı, soğuk toprağa girip çıktığı orman zeminindeki tuhaf bir oyuğa. Ona görünüşüne yaraşır şekilde Kovuk adını verdim. Kar dışarıdaki her şeyi kaplasa da kar taneleri Madam Labelle'in yaptığı koruyucu büyüyle temas ettiği gibi eriyordu.

Pişirme taşını ateşin üzerine yerleştirerek üstündeki şekilsiz yumruyu bir umut dürttüm. Karışım sadece öğütülmüş ağaç kabuğu ve sudan olduğundan tam olarak *ekmek* denemezdi ama bir öğün daha çam fıstığı ve devedikeni kökü yemeyi reddetmiştim. Yemeyecektim işte. Bir kız, *tadı olan bir şeyler* yemeye ihtiyaç duyardı zaman zaman – ve bununla, Coco'nun bu sabah bulduğu yabani soğanları kastetmiyordum. Nefesim hâlâ bir ejderhanınki gibi kokuyordu.

“Ben o şeyi yemem,” dedi Beau düz bir sesle, çam ekmeğine sanki birazdan ete kemiğe bürünüp kendisine saldıracakmış gibi

bakarken. Siyah saçları –genellikle büyük bir özenle şekillendirirdi– darmadağınık dalgalar hâlindeydi ve kir, esmer yanağını yol yol boyamıştı. Kadife takımı Cesarine’de modanın zirvesi olarak görülürdü ama artık pislikten görünmeyecek durumdaydı.

Ona sıırtttım. “Pekâlâ. Açlıktan öl.”

“Yoksa o...” Ansel yaklaştı, yüzünü gizlice buruşturdu. Açlıktan parlayan gözleri ve rüzgârdan birbirine girmiş saçlarıyla, vahşi doğada Beau’dan daha iyi idare ettiği söylenemezdi. Ama Ansel –zeytuni teni, uzun ince yapısı, kıvrık kirpikleri ve samimi gülümsemesiyle– her koşulda güzeldi. Elinde değildi. “Sence...”

“Yenilebilir mi?” diye tamamladı Beau, koyu renk kaşını kaldırarak. “Hayır.”

“Bunu söylemeyecektim!” Ansel’in yanakları al al oldu ve bana özür dileyen bir bakış attı. “Şey diyecektim, ıı – iyi. Sence iyi mi?”

“Buna da hayır.” Beau sırt çantasını karıştırmak için arkasını döndü. Bir an sonra muzaffer bir tavırla bir avuç soğanla doğruldu ve birini ağzına attı. “Akşam yemeğim *bu* olacak, teşekkür ederim.”

Ağzımı sert bir cevap vermek için açtığımda, Reid’in kolu omuzlarımı sardı; ağır, sıcak ve rahatlatıcıydı. Usulca alnımı öptü. “Emnim ekmek nefis olmuştur.”

“Aynen öyle.” İltifat karşısında gururlanarak ona yaslandım. “Nefis *olacak*. Gecenin geri kalanında da leş, ıı, *soğan* gibi kokmayacağız.” Elini ağzına götürürken yarı yolda duraklayıp kaşlarını çatmış, bir bana bir soğana bakan Beau’ya sevimli bir şekilde gülümsedim. “En geç ertesi gün gözeneklerinden sızacaklar.”

Reid kıkırdayarak omzumu öpmek için eğildi ve sesi –alçak ve derindi– tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. “Ne diyeceğim, yukarı tarafta bir dere var.”

İçgüdüsel olarak boynumu uzattım ve boğazıma, çenemin hemen altına bir öpücük daha kondurdu. Nabzım dudaklarının değdiği yerde atıyordu. Beau, bu aleni sevgi gösterimize tiksintiyle dudak bükse de Reid’in yakınlığından zevk alarak onu görmezden

geldim. Modraniht'ten' uyandığımdan beri doğru düzgün yalnız kalamamıştık. "Belki de oraya gitmeliyiz," dedim nefes nefese. Her zamanki gibi, Reid çok erken uzaklaştı. "Ekmeğimizi çantaya atarız ve... piknik yaparız."

Madam Labelle, kampın Coco ile tartıştığı diğer ucundaki eski bir çam ağacının köklerinin içinden hızla bize doğru döndü. Aralarında bir parça parşömen tutuyorlardı, omuzları gergin ve suratları asıktı. Coco'nun parmakları mürekkep ve kana bulanmıştı. Çoktan kan kampındaki La Voisin'a, sığınmak için yalvaran iki not göndermişti. Teyzesi ise ikisine de cevap vermemişti. Üçüncü bir notun bunu değiştireceğinden şüpheliydim. "Kesinlikle olmaz," dedi Madam Labelle. "Kamptan ayrılamazsın. Bunu yasakladım. Ayrıca, bir fırtına yaklaşıyor."

Yasakladım. Kelimeler sinirime dokunmuştu. Üç yaşımdan beri kimse bana bir şey yapmayı *yasaklamamıştı*.

"Hatırlatmak isterim ki," diye devam etti, burnu havada ve katlanılmaz bir ses tonuyla, "orman hâlâ avcılarla dolu ve onları görmemiş olsak da cadılar çok uzakta olamaz. Kralın muhafızlarından bahsetmiyorum bile. Florin'in Modraniht'teki ölümüyle ilgili söylentiler yayıldı" –Reid ve ben birbirimizin kollarında kaskatı kesildik– "ve kellenize koyulan para ödülleri arttı. Köylüler bile yüzünüzü tanıyor. Hep beraber bir tür saldırı stratejisi oluşturmadan bu kampı terk edemezsiniz."

Edemezsiniz kelimesindeki belli belirsiz vurgu ya da Reid'le ikimize bakışı gözümden kaçmadı. Kamptan ayrılması yasaklanan *bizdik*. Yüzleri Saint-Loire'nın her yerine yapııştırılmış olanlar *bizdik* – ve artık muhtemelen krallığın diğer tüm köylerine de. Coco ve Ansel, malzeme almak için Saint-Loire'ya yaptıkları riskli yolculuktan sonra birkaç aranan poster araklamışlardı – biri saçları sıradan bir kökboyasıyla kırmızıya boyanmış Reid'in güzel yüzünü, biri de benimkini tasvir ediyordu.

Sanatçı çeneme bir siğil eklemişti.

* Anneler Gecesi –çn

Bu hatırayla beraber kaşlarımı çatarak çam ekmeğini çevirdim ve alt tarafı yanmış, kararmış bir kabukla karşılaştım. Hepimiz bir an için öylece ekmeğe baktık.

“Haklısın, Reid. Nefis.” Beau’nun ağzı kulaklarındaydı. Onun arkasında, Coco avucunu keserek kanını nota akıtıyordu. Damla- lar düştükleri yerde cızırdayıp duman çıkardı ve parşömeni geride hiçbir şey kalmayınca dek yaktı. La Voisin ve Dames Rouges’un kamp yaptığı yer artık neresiyse oraya götürdü. Beau, soğanlarının geri kalanını burnumun hemen altında sallayarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. “Bir tane istemediğine emin misin?”

Eline vurarak onları düşürdüm. “Git başımdan.”

Omuzlarımı sıktıktan sonra Reid yanmış somunu taştan kaptı ve özenle bir dilim kesti. “Yemek zorunda değilsin,” dedim asık su- ratlı bir şekilde.

Dudakları kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. “*Bon appétit.*”

Donakalmış bir şekilde, onun ekmeği ağzına tıkmasını izledik – ve de boğulmasını.

Beau bir kahkaha patlattı.

Gözleri sulanan Reid, Ansel sırtına vurduğunda yutmak için acele etti. “Güzel olmuş,” diye temin etti beni, hâlâ öksürüyor ve çiğnemeye çalışıyordu. “Gerçekten. Tadı şeye benziyor... şeye...”

“Kömüre mi?” Beau, yüz ifademi gördüğü gibi iki büklüm olacak kadar coşkuyla gülünce Reid’in tepesi attı, hâlâ boğuluyor olsa da kıcını tekmelemek için ayağını kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla. Dengesini kaybeden Beau, kadife pantolonunun arkasında açıkça görülebilen bir çizme iziyle orman zeminindeki yosun ve likenlere doğru devrildi.

Reid sonunda ekmeği yuttuğunda çamur tükürdü. “Hiyar.”

O bir ısırık daha alamadan ekmeği ateşe geri attım. “Şövalyeli- ğin dikkate alındı, sevgili kocacığım ve de mükâfatsız bırakılmaya- cak.”

---

* (Fr.) Kızıl Kadınlar –çn

** (Fr.) Afiyet olsun. –çn

Bana sarıldı, yüzünde şimdi içten bir gülümseme vardı. Ve utanç verici bir şekilde rahatlamış görünüyordu. “Onu yerdim.”

“Yemene izin vermeliydim.”

“Ve şimdi hepiniz acıacaksınız,” dedi Beau.

Midemin hain gurultusunu görmezden gelerek, Reid’in sırt çantasının içindekilerin arasına gizlediğim bir şişe şarabı çıkardım. Morgane beni Cesarine Azize Cécile Katedrali’nin basamaklarından kapıp kaçırdığında, yolculuk için hazırlanma şansım olmamıştı. Neyse ki dün kamptan biraz *uzaklaşmış bulunmuştum* da yoldaki bir seyyar satıcıdan bir avuç yararlı eşya almıştım. Şarap şart olmuştu. Tıpkı yeni kıyafetler gibi. Coco ve Reid, kanlı tören elbisem yerine giymem için bir şeyler ayarlamış olsalar da diktikleri kıyafet sıksa vücudumdan düşüyordu – Şato’daki hâlimden daha zayıftım, hatta evsizler kadar zayıftım. Şimdiye kadar, küçük gezimin meyvelerini gizli tutmayı başarmıştım –hem Reid’in sırt çantasında hem de Madam Labelle’in ödünç aldığı pelerinin altında– ama bir noktada sır ortaya çıkmak zorundaydı.

Şu andan daha iyi bir zaman da göremiyordum.

Reid’in bakışları şarap şişesini görmesiyle keskinleşti ve gülümsemesi kayboldu. “O da ne?”

“Bir hediye, elbette. Hangi gün olduğunu bilmiyor musun?” Geceyi kurtarmaya karar vererek şişeyi Ansel’in masum ellerine verdim. Parmakları şişenin boğazını sardı ve tekrar kızarak gülümsedi. Kalbim mutlulukla dolmuştu. “*Bon anniversaire, mon petit chou!*”

“Doğum günüm gelecek ay,” dedi utangaç bir şekilde ama yine de şişeyi göğsüne bastırdı. Ateş, sessiz sevincine titretilmiş bir ışık tutuyordu. “Daha önce hiç kimse...” Boğazını temizledi ve sert bir şekilde yutkundu. “Daha önce hiç hediye almamıştım.”

Göğsümdeki mutluluk hafifçe delinmişti.

Çocukken, kendi doğum günlerim kutsal günler olarak kabul edilirdi. Krallığın dört bir yanından gelen cadılar, kutlamak için Le

* (Fr.) İyi ki doğdun, tatlım! –çn

Blanc Şatosu'na gelirdi ve birlikte, ay ışığının altında ayaklarımız ağrıyana kadar dans ederdik. Büyünün keskin kokusu tapınağı kaplar ve annem beni abartılı hediyelere boğardı – bir sene elmas ve incilerden oluşan bir taç, bir sonraki sene ise ebedi hayalet orkidelere oluşan bir buket. Bir keresinde deniz tabanında yürümem için L'Eau Mélancolique'ı ikiye ayırmış ve melusinalar" da parlak saçlarını savurup gümüş kuyruklarıyla göz kamaştırarak güzel, ür-kütücü yüzlerini bizi izlemek için suya dayamışlardı.

O zaman bile, kız kardeşlerimin hayatımdan çok ölümümü kutladıklarını biliyordum ama daha sonra –daha zayıf anlarımda– aynı şeyin annem için de geçerli olup olmadığını merak etmiştim. "Biz şanssızız, sen ve ben," diye mırıldanmıştı beşinci doğum günümde alınma bir öpücük kondurarak. Ayrıntıları net bir şekilde hatırlayamasam da –sadece yatak odamdaki gölgeler, tenimdeki soğuk gece havası, saçımdaki okaliptüs yağını hatırlıyordum– ya-nağından bir gözyaşı süzülüğünü sanmışım. O zayıf anlarımda, Morgane'in doğum günlerimi hiç kutlamadığını biliyordum.

Onların yasını tutmuştu.

"Sanırım uygun cevap teşekkür ederim demek." Coco, siyah buklelerini omzunun üzerinden savurarak şarap şişesini incelemek için kenara çekildi. Ansel daha da kızardı. Sırıtarak, parmağını camın kıvrımında gezdirdi ve kendi kıvrımlarını Ansel'in uzun ince bedenine bastırdı. "Hangi bağdan bu?"

Beau, Coco'nun bu bariz performansına gözlerini devirerek soğanlarını almak için eğildi. Coco koyu renkli gözleriyle onu süzdü. İkisi de günlerdir birbirine doğru düzgün tek bir kelime etmemişti. Başlarda, Coco'nun prensin havasını içnelemeleriyle söndürmesini izlemek eğlenceliydi ama son zamanlarda Ansel'i de bu işe dahil etmişti. Yakında bu konu hakkında onunla konuşmalıydım. Göz-

---

* (Fr.) Efkârlı Sular –çn

** Avrupa mitolojisinde genellikle belden aşağısı denizkızını andırır bir biçimde, yılan ya da balık formunda; bazense çift kuyruklu ve/veya kanatlı bir şekilde tasvir edilen ve kutsal sulara yaşayan dişi su perileri. –çn

lerim, şaraba bakarken hâlâ ağız kulaklarında olan Ansel'e doğru kaydı.

Yarın. Onunla yarın konuşacaktım.

Parmaklarını Ansel'in üzerine yerleştiren Coco, ufalanan etiketi incelemek için şişeyi kaldırdı. Alevlerin ışığı, kahverengi cildindeki sayısız yara izini aydınlattı. "*Boisaîné,*" diye okudu yavaşça, harfleri ayırt etmekte zorlanarak. Kirin birazını pelerininin eteğiyle sildi. "Kadimkoru." Bana bir bakış attı. "Daha önce hiç böyle bir yer duymadım. Yine de *müzelik* duruyor. Bir servete mal olmuş olmalı."

"Aslında düşündüğünden çok daha az tuttu." Reid'in şüpheli ifadesi karşısında tekrar sırttım ve şişeyi göz kırparak ondan aldım. Etiket yükselen bir yaz meşesi ile süslenmişti, yanında da boynuzları ve toynakları olan canavarca bir adam dallardan yapılmış bir taç takmıştı. Işıldayan sarı boya, dikey bir yarığa benzeyen gözbebekleriyle bir kedininkini andıran gözlerini renklendirmişti.

"Korkutucu görünüyor," diye fikir belirtti Ansel, etikete daha yakından bakmak için omzumun üzerinden eğilerek.

"O Woodwose." Beklenmedik bir nostalji dalgası çarpıtı suratıma. "Ormanın vahşi adamı, tüm bitkilerin ve hayvanların kralı. Ben küçükken Morgane bana onun hakkında hikâyeler anlatırdı."

Annemin ismi zikredildiği anda etkisini gösterdi. Beau aniden kaşlarını çatmayı kesti. Ansel kızarmayı, Coco da sırtmayı bıraktı. Reid çevremizdeki gölgeleri taradı ve palaskasındaki Balisarda'ya uzandı. Ateşin alevleri bile bizzat Morgane onları söndürmek için ağaçların arasından soğuk bir nefes üflemiş gibi titredi.

Yüzüme tekrar bir gülümseme yerleştirdim.

Modraniht'ten beri Morgane'dan hiçbir haber almamıştık. Günler geçmesine rağmen tek bir cadı bile görmemiştik. Doğru söylemek gerekirse, bu kök kafesinin ötesinde hiçbir şey görmemiştik. Ancak Kovuk konusunda tam olarak şikâyet edemezdim. Gerçekten de —mahremiyet eksikliğine ve Madam Labelle'in despot kurallına rağmen— La Voisin'dan ses çıkmayınca neredeyse rahatlamış-

tım. Bu bize erteleme hakkı tanımıştı. Ayrıca, burada ihtiyacımız olan her şeye sahiptik zaten. Madam Labelle'in büyüsi tehlikeyi uzak tutuyordu –bizi ısıtıyor, casuslardan gizliyordu– ve Coco yakınlarında bir dere bulmuştu. Akışı suyun donmasını engelliyordu ve Ansel kesinlikle günün birinde bir balık yakalayacaktı.

Tam o anda, sanki dünyanın geri kalanından ayrı bir zaman ve mekân birimde yaşıyormuşuz gibi hissettim. Morgane ve Dames Blanches, Jean Luc ve Chasseurleri, hatta Kral Auguste – varlıkları bu yerde son bulmuştu. Kimse bize dokunamazdı. Bu... garip bir şekilde huzurluydu.

Fırtına öncesi sessizlik gibi.

Madam Labelle kelimelere dökülmeyen korkumun yankısı oldu. "Sonsuza dek saklanamayacağımızı biliyorsun," dedi, aynı bayat argümanı önüme getirerek. O yanımıza gelip şaraba el koyduğunda Coco'yla suratımızda aynı mazlum ifade vardı. *Bir tane daha* korkunç bir uyarı duymak zorunda kalacaksam, şişeyi baş aşağı çevirip onu şarapla boğacaktım. "Annen seni bulacak. Seni ondan bir başımıza koruyamayız. Ancak müttefikler toplarsak, başkalarını davamıza katarsak, belki de o zaman..."

"Kan cadılarının sessizliği daha yüksek olamazdı." Şişeyi ondan alarak mantarla cebelleştirdim. "*Davamıza katılarak* Morgane'in gazabına uğrama riskini almayacaklardır. *Davamız* her neyse artık."

"Aptal olma. Josephine bize yardım etmeyi reddederse, başka güçlü adaylarımız da var..."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," diye yüksek sesle lafını böldüm ki pek dinlemiyordum ve boğazıma işaret ettim. Reid'in büyü sü yarayı kapatmış ve hayatımı kurtarmış olsa da hâlâ kalın bir kabukla kaplıydı. Hâlâ canım çok yanıyordu. Ama burada oyalanmak istememin sebebi bu değildi. "Sen de tam anlamıyla iyileşmedin, Helene. Stratejiyi yarın geliştiririz."

"Yarın." Boş vaadime gözlerini kısarak karşılık verdi. Günlerdir aynı şeyi söylüyordum. Ancak bu sefer, kelimelerin farklı olduğunu ben bile duyabiliyordum – bu sefer doğru olduğunu. Madam

Labelle artık aksini kabul etmezdi. Düşüncelerimi teyit eder gibi konuştu, “Yarın La Voisin çağrımıza cevap verse de vermese de *konuşacağız*. Anlaştık mı?”

Bıçağımı şişenin mantarına daldırdım ve sertçe çevirdim. Herkes irkildi. Sırtarak, anlaşılmayacak kadar hafif bir şekilde başımı onaylarca salladım. “Kimler susadı?” Mantarı Reid’in burnuna fırlattım ve o da bıkkınlıkla onu yüzünden uzaklaştırdı. “Ansel?”

Gözleri kocaman açıldı. “Ah, ben...”

“Belki de bir biberon emziği almalıyız.” Beau şişeyi Ansel’in burnunun altından çekerek büyük bir yudum aldı. “Bu şekilde onun için daha lezzetli olabilir.”

Kahkaham boğazıma takıldı. “Kes şunu, Beau...”

“Haklısın. Bir meme ile ne yapacağını bilmezdi.”

“Daha önce hiç içki içtin mi, Ansel?” diye sordu Coco merakla.

Yüzü kararan Ansel şarabı Beau’dan kaptığı gibi kafasına dikti. Şarabı ağzından fışkırtmak yerine, çenesini aralayarak şişenin yarısını içine çekiyor gibiydi. Bitirdiğinde, ağzını elinin tersiyle sildi ve şişeyi Coco’ya uzattı. Yanakları hâlâ pembeydi. “Yağ gibi akıyor.”

Hangisinin daha komik olduğunu bilmiyordum – Coco ve Beau’nun şaşkına dönmüş ifadeleri mi yoksa Ansel’in kendini beğenmiş ifadesi mi? Keyifle ellerimi çırpıttım. “Ah, aferin, Ansel. Bana şarabı sevdiğini söylediğinde, sünger gibi içebildiğini hiç fark etmemiştim.”

Omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. “Yıllarca Azize Cécile Katedrali’nde yaşadım. Zaman içinde sevmeyi öğrendim.” Gözleri Coco’nun elindeki şişeye geri döndü. “Fakat bunun tadı tapınaktaki her şeyden çok daha iyi. Nereden aldın?”

“Evet,” dedi Reid, sesi durumun gerektirdiği kadar keyifli çıkmamıştı. “Bunu *nereden* aldın? Belli ki Coco ve Ansel malzemelerimizle birlikte satın almamışlar.”

Her ikisi de mahcup görünme nezaketine sahipti.

“Ah.” Beau şişeyi, başımı sertçe sallayarak reddeden Madam Labelle’e uzattığında kirpiklerimi kırptırdım. Madam Labelle du-

daklarını büzmüş bir şekilde cevabımı bekliyordu. “Bana soru sorma, *mon amour*’, ben de sana yalan söylemeyeyim.”

Öfkesiyle açıkça bir savaş hâlinde çenesini sıkıtığında, kendimi sorguya hazırladım. Reid artık mavi üniformasını giymese de kendine hâkim olamıyor gibiydi. Kanun kanundu. Hangi tarafta durduğu önemli değildi. Tanrı onu korusun. “Bana çalmadığını söyle,” dedi. “Bana deliğin birinde bulduğunu söyle.”

“Pekâlâ. Çalmadım. Deliğin birinde buldum.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. “Lou.”

“Ne?” diye sordum masum bir şekilde. Coco, yardım etmek istemesine şişeyi bana uzattı ve ben de Reid’in pazularına –köşeli çenesine, dolgun dudaklarına, bakır saçlarına– utanmaz bir takdirle hayranlık duyarak büyük bir yudum aldım. Yanağını okşamak için uzandım. “Gerçeği sormadın.”

Elimi yüzüne bastırdı. “Şimdi soruyorum.”

Ona baktım, yalan söyleme dürtüsü boğazımda bir gelgit gibi yükseldi. Ama... hayır. Kendi kendime kaşlarımı çattım ve duraksayarak bu temel içgüdüyü gözden geçirdim. Sessizliğimi, reddetme yorumladı ve beni cevaplamaya ikna etmek için daha da yaklaştı. “Çaldın mı, Lou? Gerçeği söyle, lütfen.”

“Eh, böyle de her yerinden küçümseme *akıyor*. Bir daha dene-yelim mi?”

Sinir bozucu bir iç çekişle, parmaklarımı öpmek için başını çevirdi. “İmkânsız birisin.”

“Ben mantığa aykırı ve beklenmedik olabilirim ama imkânsız asla.” Parmak ucuma yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Başını iki yana salladı, kendine engel engel olamayıp kıkırdadı ve beni kollarına alarak, öpücüğü derinleştirmek için eğildi. İçimi enfes bir sıcaklık kapladı, onu yere yatırıp kötü emellerime alet etmemek büyük bir irade gerektirmişti.

“Aman Tanrım,” dedi Beau, sesinden tiksinti akarak. “Kızın yüzünü yiyormuş gibi görünüyor.”

* (Fr.) Aşkım –çn

Ama Madam Labelle dinlemiyordu. Gözleri –çok tanıdık ve mavi olan gözleri– öfkeyle parladı. “Soruya cevap ver, Louise.” Sesinin keskin tonuyla kaskatı kesildim. Şaşırtıcı bir şekilde, Reid de öyle. Ona bakmak için yavaşça döndü. “Kamptan ayrıldın mı?”

Reid’in hatırına sesimi yükseltmedim.

“Hiçbir şey çalmadım. En azından” –omuz silkerek kendimi rahatça gülümsemeye zorladım– “şarabı çalmadım. Bu sabah Reid’in *couronneleri*’ yoldaki bir seyyar satıcıdan aldım.”

“Oğlumdan mı çaldın?”

Reid ortamı sakinleştirmek için elini kaldırdı. “Sakin ol. Benden hiçbir şey..”

“O benim *kocam*.” Gülümsemekten çeneme ağrı girmişti, iyice vurgulamak için sol elimi kaldırdım. Madam Labelle’in sedef taşlı yüzüğü hâlâ parmağımda parlıyordu. “Benim olan onun, onun olan da benimdir. Bu yeminlerimizin bir parçası, değil mi?”

“Evet, öyle.” Reid hızla başını salladı, Madam Labelle’e ters ters bakmadan önce bana güven verici bir bakış attı. “Sahip olduğum her şey onundur.”

“Elbette, oğlum.” Madam Labelle dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak gülümsedi. “Fakat ikinizin aslında yasal olarak hiç evlenmediğinize değinmek zorunda olduğumu hissediyorum. Louise evlilik belgesinde sahte bir isim kullandı, bu yüzden de sözleşme geçersiz. Yine de mülkünü onunla paylaşmaya karar verirsen, bunu yapmakta özgürsün elbette ancak hiçbir şekilde zorunlu hissetmene gerek yok. Özellikle de fevri, pervasız davranışlarıyla hayatını –*hepimizin* hayatını– tehlikeye atmakta ısrar ederse.”

Gülümsemem sonunda yüzümden silinmişti. “Pelerininin başlığı yüzümü gizledi. Kadın beni tanımadı.”

“Peki ya tanıdıysa? Ya Chasseurler ya da Dames Blanches bu gece bizi pusuya düşürürse? O zaman ne olacak?” Ona cevap vermek için ağzımı açmadığımda iç çekti ve yumuşak bir tavırla devam etti, “Bununla yüzleşmek konusundaki isteksizliğini anlıyorum,

* (Fr.) Kron –çn

Louise ama gözlerini kapatmak, canavarların seni göremeyeceği anlamına gelmez. Bu yalnızca seni kör kılar.” Sonra, daha da yumuşak bir tonla ekledi: “Yeterince uzun süre saklandın zaten.”

Aniden kimseye bakamadım, kollarımı Reid’in boynundan indirdim. Bunu yapmamla sıcaklığını özlemem bir oldu. Her ne kadar beni kendine geri çekmek istercesine yaklaşmış olsa da bunun yerine şaraptan başka bir yudum aldım. “Tamam,” dedim, sonunda kendimi sert bakışlarıyla karşılamaya zorlayarak, “kamptan ayrılmamalıydım ama Ansel’den kendi doğum günü hediyesini almasını isteyemedim. Doğum günleri kutsaldır. Stratejiyi yarın geliştiririz.”

“Gerçekten,” dedi Ansel ciddiyle, “doğum günüm gelecek ay. Buna gerek yok.”

“Gerek var. Çünkü gelecek ay...” başıboş dilimi ısırarak kısa bir süre duraksadım ama çok geçti. Kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmama rağmen kampta söylemişim gibi yankılandılar. *Çünkü gelecek ay burada olmayabiliriz.* Şarabı eline tutuşturarak tekrar denedim. “Bunu kutlayalım, Ansel. Her gün on yedi yaşına girmiyorsun.”

Gözleri sanki izin istiyormuş gibi Madam Labelle’inkilere kaydı. Sertçe başıyla onayladı. “Yarın, Louise.”

“Tabii ki.” Reid’in elini kabul ettim ve yüzüme başka bir kornuç ve sahte gülümseme yerleştirirken beni kendine çekmesine izin verdim. “Yarın.”

Reid beni tekrar öptü – bu sefer daha sert, daha şiddetliydi, sanki kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi. Ya da kaybedecek bir şeyi. “Bu gece kutlama yapıyoruz.”

Güneş ağaçların altına alçaldığında rüzgâr şiddetlendi ve bulutlar toplanmaya devam etti.

ÇALINTI ANLAR

Reid

Lou ölü gibi uyuyordu. Yanağı göğsüme dayanmış ve saçları omzuma yayılmıştı, derin nefesler alıyordu. Düzenli nefesler. Uyanırken nadiren bulabildiği bir huzurdu bu. Sırtını okşadım. Sıcaklığının tadını çıkardım. Zihnimin boş, gözleriminse açık kalmasına çabaladım. Gözümü bile kırpmadım. Ağaçlar başımızın üzerinde sallanırdı, durmadan yalnızca onu izledim. Hiçbir şey görmeden. Hiçbir şey *hissetmeden*. Uyuşmuş bir şekilde.

Modraniht'ten beri uyku bana uğramıyordu. Uğradığı zamansa aksini diliyordum.

Rüyalarım karanlık ve rahatsız edici şeylere dönüşmüştü.

Çam ağaçlarının arasından küçük bir gölge yanıma oturmak için kuyruğunu sallayarak çıkageldi. Lou ona Absalon ismini vermişti. Bir zamanlar onun basit bir kara kedi olduğunu düşünmüştüm. Lou beni çabucak düzeltmişti. O bir kedi değildi, o bir matagottu*. Bir hayvanın şeklini almış, bu dünyayı terk edemeyen huzursuz bir ruh. "İnsanları severler," diye bilgilendirmişti Lou beni, kaşlarını çatarak. "Huzursuz ruhları. Buradaki biri onu çekmiş olmalı."

Keskin bakışları *o birinin* kim olduğunu düşündüğünü belli ediyordu.

"Git buradan." Doğaüstü yaratığı dirseğimle dürttüm. "Pist."

* Fransız folklorunda kara kedi şeklini alma eğiliminde olan bir ruh —*cn*

Yaratık, uğursuz kehribar gözlerini bana bakarak kırıştırdı. Merhametime yenik düşerek iç çektiğimde yanıma kıvrıldı ve uyudu.

Absalon. Parmağımla sırtını okşadım, mırlamaya başladığında canım sıkıldı. *Ben huzursuz değilim.*

Bir kez daha ağaçlara baktım, kimseyi ikna ettiğim yoktu.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, Lou'nun birkaç dakika sonra kıpırdanmaya başladığını fark etmedim. Dirseğinden destek alarak doğrulup üzerime eğilirken saçları yüzümü gıdıkladı. Sesi alçaktı. Uykuyla mahmur, şaraptan dolayı tatlıydı. "Uyanıksın."

"Evet."

Gözleri benimkini –tereddütlü, endişeli bir şekilde– aradı ve boğazım açıklanamaz bir şekilde düğümlendi. Konuşmak, sormak için ağzını açtığı anda aklıma gelen ilk kelimelerle lafını böldüm. "Annene ne oldu?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman böyle?.."

İç çekerek çenesini göğsüme yasladı. Parmağındaki sedef yüzükle oynadı. "Hayır. Bilmiyorum. İnsanlar kötü doğabilir mi?" Başımı iki yana salladım. "Ben de öyle düşünüyorum. Sanırım bir noktada kendini kaybetti. İşin içine büyü girdi mi bu çok kolay." Vücudum kasıldığında bana döndü. "Düşündüğün gibi değil. Büyü... hiçbir şeye benzemez. Her iyi şeyin fazlası zarardır. Bağımlılık yapabilir. Annem, o... O, sahip olduğu gücü sevdi sanırım." Kısaca kıkırdadı. Acı bir gülüştü. "Ve bizim için *her şey* bir ölüm kalım meselesi olduğundan, riskler daha yüksektir. Ne kadar çok kazanırsak, o kadar çok kaybederiz."

Ne kadar çok kazanırsak, o kadar çok kaybederiz.

"Anlıyorum," dedim ama anlamamıştım. Bu ilkenin hiçbir tarafı bana hitap etmiyordu. İnsan neden büyü yapma riskini alırdı ki?

Sanki hoşnutsuzluğumu hissetmiş gibi beni iyice görebilmek için tekrar doğruldu. "Bu bir armağan, Reid. Senin gördüğünden çok daha fazlası var onda. Büyü güzel, vahşi ve özgürdür. İsteksiz-

liğini anlıyorum ama ondan sonsuza dek saklanamazsın. Bu senin bir parçan.”

Cevap veremedim. Kelimeler boğazıma takıldı.

“Ne olduğu hakkında konuşmaya hazır mısınız?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Parmaklarımı saçlarından geçirdim, dudaklarımı alnına götürdüm. “Bu gece değil.”

“Reid...”

“Yarın.”

Bir kez daha iç çaktı ama neyse ki üstelemedi. Absalon’un kafasını kaşımak için uzandıktan sonra geri yattı ve birlikte ağaçların arasından parça parça görünen gökyüzünü izledik. Zihnime, dikkatli ve boş sessizliğine geri döndüm. Dakikalar mı geçti yoksa saatler mi, bilmiyorum.

“Sence...” Lou’nun yumuşak sesi beni sarsarak bulunduğumuz âna geri getirdi. “Sence bir cenaze olacak mı?”

“Evet.”

Kimi kastettiğini sormadım. Sormama gerek yoktu.

“Son yaşanan onca şeye rağmen mi?”

Bir genç kadın kılığına bürünmüş güzel bir cadı, çok geçmeden adamı cezbedip cehenneme giden yola çaktı. Müzelik Kız Kardeşler’in performansını hatırladığımda göğsüme bir ağırı girdi. Sarışın anlatıcı. On üç, en fazla on dört yaşlarındaydı – şeytanın ta kendisi, genç bir kadın değil, küçük bir kız kılığına girmişti. Cezamızı verirken ne kadar da masum görünüyordu. Neredeyse melek gibi.

Birlikte dine küfrettiği cadı çok geçmeden haberlerin en kötüsüyle gelmişti... onun çocuğunu doğurmuştu.

“Evet.”

“Ama... o benim babamdı.” Yutkunduğunu duyunca ona döndüm, elimi ensesine sardım. Duygularım boğazımda düğümlerken onu kendime bastırdım. İnşa ettiğim kaleyi geri almak ve huzurlu derinliklerine geri çekilmek için umutsuzca çabaladım. “O, La

Dame des Sorcières'yle' birlikte oldu. Bir cadıyla. Kral kesinlikle onu onurlandıramaz."

"Hiç kimse bir şey kanıtlayamaz. Kral Auguste bir cadının sözüyle ölü bir adamı suçlayacak değil."

Ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan kaçıp gitti. *Ölü bir adam*. Lou'yu daha sıkı sardığımda yanağımı avucuna aldı – beni onunla yüzleşmeye zorlamak için değil, sadece bana dokunmak için. Bana güç vermek için. Avucuna yaslandım.

Bana uzun bir an boyunca baktı, dokunuşu öylesine yumuşaktı ki. Öylesine sabırlı. "Reid."

Kelime eziciydi. Beklenti içindeydi.

Yüzüne bakamıyordum. Bu tanıdık gözlerde daha önce gördüğüm adanmışlıkla yüzleşemiyordum. *O adamın* gözlerinde. Henüz fark etmemiş olsa bile –henüz umursamıyor olsa bile– bir gün yaptığım şey için benden nefret edecekti. Onun babasıydı.

Ve ben onu öldürmüştüm.

"Bana bak, Reid."

Hatırası gözümün önünde canlanıverdi. Bıçağım kaburgalarına gömülmüş. Kanı bileğimden akıyor. Sıcak, yoğun ve ıslak. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, o mavi-yeşil gözler sabitti. Kararlıydı.

"Lütfen," diye fısıldadım. Utanç verici –aşağılayıcı– bir şekilde sesim çatlamıştı. Yüzümü ateş bastı. Ondan ne istediğimi ben bile bilmiyordum. *Lütfen bana sorma. Lütfen bana söyletme*. Ve sonra acının içinden diğerlerinden daha yüksek sesle keskin bir feryat yükseldi...

Lütfen geçmesini sağla.

Yüz ifadesinden bir duygu dalgası geçti – neredeyse göremeyeceğim kadar hızlıydı. Sonra çenesini sıktı. Gözleri sinsice parıladı. Bir an sonra hızla dönerek kucağıma oturup dudaklarımda parmağını gezdirmeye başladı. Dudakları aralanmıştı ve dili altdudağını ıslatmak için dışarı çıktı. "*Mon petit oiseau*", son günlerde çok... hu-

* (Fr.) Cadıların Hanımı –çn

** (Fr.) Minik kuşum –çn

zursuz görünüyorsun.” Öne eğilerek burnunu kulağıma değdirdi. Dikkatimi dağıtıyordu. Dile getirilmemiş yalvarışıma cevap veriyordu. “Bu konuda yardımcı olabilirim, biliyorsun.”

Absalon öfkeyle tısladı ve ortadan kayboldu.

Bana dokunmaya başladığında, üzerimde hareket etmeye –hafifçe, çıldırtarak– başladığında yüzüme hücum eden kan aşağıya yöneldi ve bu duyguya karşı çenemi sıkarak gözlerimi kapattım. Bu sıcaklığa. Parmaklarım onu yerinde tutmak için kalçalarına geçmişti.

Arkamızda, birisi uykusunda usulca iç çekti.

“Bunu burada yapamayız.” Gergin fısıltım ormanın sessizliğinde fazla yüksek sesle yankılandı. Sözlerime aldırmandan sırtıttı ve bedenini –*her yere*– daha da yakınlaştırdı, ta ki benim kalçalarım da ona karşılık vererek kıvrılıp onu kendime sürtene kadar. Bir kez. İki kez. Üç kez. Önce yavaşça, sonra daha hızlı. Başımı soğuk zemine bıraktım, gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıyken kesik bir nefes aldım. Boğazımdan ufak bir inilti yükselecek gibi oldu. “Birisi görebilir.”

Cevap olarak kemerimi çekti. Gözlerim izlemek için ardına kadar açıldı ve dokunuşuyla gevşeyerek bu ânın tadını çıkardım. *Onun* tadını çıkardım. “Görsünler,” dedi nefes nefese. Başka bir öksürük sesi geldi. “Umurumda değil.”

“Lou...”

“Durmamı ister misin?”

“Hayır.” Ellerim kalçalarını daha sıkı kavradı ve hızlı bir şekilde dikleşerek dudaklarını sertçe benimkilerle birleştirdim.

Başka bir öksürük, bu sefer daha yüksek sesle. İdrak edemedim. Eli çözülmüş pantolonumun içine kayarken –dili benimkine karşı sıcakken– istesem de duramazdım. Ta ki...

“*Dur.*” Kelime boğazımdan yükseldiği gibi sert bir hamleyle kalçalarını havaya kaldırıp benimkilerden uzaklaştırarak geriye sendeledim. Bu kadar ileri gitmeyi planlamamıştım, hele bu kadar hızlı, hele de çevremizde *bunca* insan varken. Alçak sesle fena bir küfür savurduğumda, kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırtıyordu

ve elleri dengesini bulmak için omuzlarıma doğru fırladı. Dudakları şişti. Yanakları kızarmıştı. Gözlerimi bir kez daha sertçe kapattım –sıktım da *sıktım*– Lou dışında her şeyi ama her şeyi düşündüm. Bozuk et. Et yiyen çekirgeler. Buruşuk, sarkık deri ve *nem, lor* veya *balgam* gibi kelimeler. Damlayan balgam ya da... ya da...

Annem.

Buradaki ilk gecemizin anısı gözümde mükemmel bir netlikle canlandı.

“Ben ciddiym,” diye uyarıyor Madam Labelle, bizi bir kenara çekerek, “kesinlikle gizli gizli buluşma için gizlice kaçmak yok. Orman tehlikeli. Ağaçların gözleri var.”

Lou’nun kahkahası net ve yüksek bir şekilde çınlarken benim utançtan dilim dolaşıyor.

“İkinizin fiziksel olarak birtakım aktivitelerde bulunduğunuzu biliyorum – inkâr etmeye çalışmayın,” diye ekliyor Madam Labelle, yüzüm kıpkırmızı kesilirken, “ama bedensel dürtüleriniz ne olursa olsun, bu kampın dışındaki tehlike çok büyük. Şimdilik kendinizi dizginlemenizi istiyorum.”

Lou’nun kahkahası hâlâ kulaklarımda çınlarken tek kelime etmeden sinirle uzaklaşıyorum. Madam Labelle azmini hiç kaybetmeden takip ediyor. “Bu tür dürtülere sahip olmak çok doğal.” Beau’nun etrafından dolaşarak yetişmek için acele ediyor. Beau da kahkahalara boğuluyor. “Gerçekten, Reid, bu toyluk çok yakışsınız. Dikkatli davranıyorsun, değil mi? Belki de doğum kontrol yöntemleri hakkında açık bir konuşma yapmalıyız...”

Evet. İşe yaramıştı.

Artan basınç yerini donuk bir ağrıya bıraktı.

Sert bir şekilde nefes verdikten sonra Lou’yu yavaşça kucağıma indirdim. Beau’nun olduğu taraftan bir öksürük daha geldi. Bu sefer daha yüksek sesle. İmalı. Ama Lou direndi. Eli bir kez daha aşağı doğru kaydı. “Bir sorun mu var, kocacığım?”

Elini karnımdayken yakaladım ve ters bir bakış attım. Burun burunaydık. Dudak dudağaydık. “Fingirdek.”

“Ben şimdi *gösteririm* sana fingirdeği..”

Rahatsız olmuş bir iç çekişle Beau doğruldu ve yüksek sesle bizi böldü, “Merhaba! Evet, affedersiniz! Dikkatinizden kaçmış gibi görünüyor, *burada başka insanlar da var!*” Ardından alçak sesli bir homurdanmayla ekledi, “Gerçi o başka insanlar yakında pörsüyüp yoksunluktan ölecekler, o ayrı.”

Lou’nun sırtışı fena bir hâl aldı. Bakışları gökyüzüne kaydı – şimdi şafaktan önce ürkütücü bir griye bürünmüştü– ve kollarını boynuma sardı. “Neredeyse gün doğuyor,” diye fısıldadı kulağıma. Boynumdaki tüyler diken diken oldu. “Bir dere bulup... banyo mu yapsak?”

İsteksizce Madam Labelle’e baktım. Ne bizim kaçamağımız ne de Beau’nun feveranı onu uyandırmıştı. Uyurken bile üzerinden muhteşem bir zarafet akıyordu. Madam kılığında bir kraliçe, bir krallığa değil de bir geneleve hükmediyor. Babam evlenmeden önce onunla tanışmış olsaydı hayatı farklı olur muydu acaba? Ya *benim* hayatım? Kendimden tiksinişmiş bir şekilde başka yöne baktım. “Madam Labelle kamptan ayrılmamızı yasakladı.”

Lou yumuşak bir şekilde kulakmememi emdi ve titredim. “Madam Labelle’in bilmediği şey ona zarar vermez. Ayrıca...” Parmağını kulağımın arkasındaki ve bileğimdeki kurumuş kana dokundurdu – dirseklerimdeki, dizlerimdeki, boğazımdaki lekelere. Modraniht’ten beri üzerimizde olan lekelere. Bir tedbir. “Coco’nun kanı bizi gizler.”

“Su onu yıkayıp götürür.”

“Benim de büyü gücüm var hani – aynı şekilde senin de. Gerekirse kendimizi koruyabiliriz.”

Aynı şekilde senin de.

İrkilmemi bastırmaya çalışsam da yine de gördü. Gözlerini kapadı. “Er ya da geç kullanmayı öğreneceksin. Bana söz ver.”

Onu hafifçe sıkarak zorla gülümsedim. “Sorun değil.”

İkna olmamış bir şekilde kucığımdan kaydı ve dürülmüş yatağını açtı. “İyi. Anneni duydun. Yarın her şey sona erecek.”

Ağızından çıkan kelimelerle ve yüzündeki ifadeyle uğursuz bir dalga sardı içimi. Her ne kadar burada sonsuza kadar kalamaya-
cağımızı bilsem de –Morgane ya da Chasseurlerin bizi bulmasını
öylece bekleyemeyeceğimizi biliyordum– hiçbir planımız yoktu.
Müttefikimiz yoktu. Ve annemin özgüvenine rağmen, bir tane bile
bulabileceğimizi sanmıyordum. Neden biri Morgane’a karşı yanı-
mızda yer alsındı ki? Morgane’ın davası onların da davasıydı – on-
lara zulmeden herkesin ölümü.

Lou, derin bir nefes alarak sırtını döndü ve yattığı yerde kıvrı-
larak dertop oldu. Saçları, arkasında yayılarak kestane ve altın ren-
gi bir iz bıraktı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu
sakinleştirmeye çalıştım. Omuzlarındaki ani gerginliği, sesindeki
umutsuzluğu serbest bırakmaya. Umutsuz bir Lou’nun varlığı hiç
mantıklı değildi – tıpkı dünyevi zevklere düşkün bir Ansel ya da
çirkin bir Cosette gibi.

“Keşke...” diye fısıldadı. “Keşke sonsuza dek burada yaşayabil-
seydik. Ama burada kalışımızı uzattıkça sanki – sanki o kadar çalın-
tı mutluluklar yaşıyoruz ki. Sanki bu anlar bize ait bile değil.” Elle-
rini iki yanında yumruk yaptı. “Sonunda onları bizden geri alacak.
Onları kalbimizden sökmek zorunda kalsa bile.”

Saçındaki parmaklarım durdu. Yavaş, ölçülü nefesler alarak –
Morgane’ı her düşündüğümde içimde patlak veren öfkeyi yutarak–
Lou’nun çenesini kavradım ve onu bakışlarıma karşılık vermeye
zorladım. Diyeceklerimi *hissetmeye*. Vereceğim sözü. “Ondan kork-
mana gerek yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.”

Kendini küçümseyen bir şekilde burnundan güldü. “Ondan
korkmuyorum. Ben...” Çenesini sertçe elimden kurtardı. “Boş ver.
Bu acınası.”

“Lou.” Rahatlamasını umarak boynuna masaj yaptım. “Bana
anlatabilirsin.”

“Reid.” Yumuşak tonuma aynı şekilde karşılık vererek omzunun

üzerinden tatlı tatlı gülümsedi. Ben de gülümsedim ve başımla onaylayarak onu cesaretlendirdim. Hâlâ gülümseyerek sert bir şekilde kaburgalarımı dirsekledi. “Git başımdan.”

Sesim sertleşti. “Lou...”

“Bırak peşini gitsin,” diye tersledi. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Uzun bir süre birbirimize baktık –isyankâr bir şekilde morarmakta olan kaburgamı ovuşturuyordum bir yandan– ve ardından, gözle görülür bir şekilde umutsuzluğa büründü. “Bak, söylediklerimi unut. Şu an önemli değil. Diğerleri yakında uyanacak, o zaman planlamaya başlayabiliriz. Ben iyiyim. Gerçekten.”

Ama iyi değildi. Ben de değildim.

Tanrım. Sadece ona sarılmak istiyordum.

Madam Labelle’e bakmadan önce sinirlerim bozulmuş bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. Hâlâ uyuyordu. Beau bile bir kez daha dünyayla ilişkisini keserek yer yatağına geri dönmüştü. Pekâlâ. Fikrimi değiştirmeden önce Lou’yu kollarıma aldım. Dere çok uzak değildi. Kimse gittiğimizi anlamadan gidip dönebilirdik. “Henüz yarın olmadı.”